

Emil Milev (věc C-310/18 PPU)

Datum rozhodnutí: 19. září 2018

Závěr: *Právo EU nebrání tomu, aby byla přijata taková předběžná rozhodnutí procesní povahy, jako je rozhodnutí o dalším troání vazby přijaté soudním orgánem, která jsou založena na podezření či na usvědčujících důkazech.*

Skutkové okolnosti: V rámci vyšetřování zahájeného z důvodu loupeže spáchané v roce 2008 v obchodě v Sofii byl E. Milev podezřelý z toho, že byl jedním z pachatelů loupeže. Nebyl však obviněn. Dne 31. července 2009 bylo vyšetřování zastaveno, neboť nebylo možné identifikovat žádnou z podezřelých osob. Předkládající soud uvádí, že proti E. Milevovi jsou vedena další dvě probíhající trestní řízení. Ohledně prvního z těchto řízení, jež se týká loupeže v bance, předkládající soud uvádí, že bulharský soud odmítl vzít E. Mileva do vazby vzhledem k tomu, že výpověď hlavního svědka, BP, nebyla věrohodná. V této věci zatím nebylo vydáno žádné meritorní soudní rozhodnutí.

Právní stránka: Článek 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343 stanoví, že členské státy zajistí, aby byla podezřelá nebo obviněná osoba považována za nevinnou, dokud její vina nebyla prokázána zákonným způsobem. V tomto ohledu čl. 4 odst. 1 uvedené směrnice stanoví, že členské státy jsou povinny přijmout opatření nezbytná k zajištění toho, aby do doby, než byla podezřelá nebo obviněná osobě prokázána vina zákonným způsobem, nebyla tato osoba zejména v soudních rozhodnutích jiných než o vině označována za vinnou, přičemž tím nejsou dotčena předběžná rozhodnutí procesní povahy, která přijaly soudní nebo jiné příslušné orgány a jež jsou založena na podezření či na usvědčujících důkazech. Cílem směrnice 2016/343 přitom je, jak vyplývá z jejího článku 1 a bodu 9 odůvodnění, stanovit společná minimální pravidla platná pro trestní řízení, jež se týkají některých aspektů presumpce nevinu a práva být přítomen před soudem. Vzhledem ke zvolené metodě minimální harmonizace nelze tedy tuto směrnici vykládat jako úplný a vyčerpávající nástroj, jehož účelem je stanovit všechny podmínky pro přijetí rozhodnutí o vazbě.

Relevantní právní úprava: čl. 3 a čl. 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343, kterou se posilují některé

aspekty presumpce nevinu a právo být přítomen při trestním řízení před soudem.

C. E. a N. E. (spojené věci C-325/18 PPU a C-375/18 PPU)

Datum rozhodnutí: 19. září 2018

Závěr: *Pokud je torzeno, že děti byly přemísřeny protiprávně, rozhodnutí soudu členského státu, v němž měly tyto děti obvyklé bydliště, kterým bylo nařizeno navrácení těchto dětí a které následuje po rozhodnutí o rodičovské zodpovědnosti, může být v souladu s těmito obecnými ustanoveními prohlášeno za vykonatelné v hostitelském členském státě. Soud členského státu je oprávněn přijmout zajišťovací opatření ve formě soudního příkazu směřujícího proti orgánu veřejné moci tohoto jiného členského státu, kterým se tomuto orgánu zakazuje, aby zahájil řízení o osvojení dětí před soudy dotčeného druhého členského státu, na jehož území děti pobývají, nebo v něm pokračoval.*

Skutkové okolnosti: Dotčení rodiče, kteří jsou britskými státními příslušníky, jsou sezdání a žili společně ve Spojeném království, přicestovali do Irska dne 5. září 2017 trajektem se třemi dětmi, z nichž jedno se narodilo dva dny předtím. Paní E. je matkou tří dětí a pan E. je otcem pouze nejmladšího ze tří dětí. Na dvě starší děti se vztahovala rozhodnutí o přechodné péči vydaná ve Spojeném království v červnu roku 2017. Rada hrabství Hampshire (HCC) již ve vztahu k této rodině vyjádřila obavy týkající se zejména úrovně hygieny v domácnosti, schopnosti rodičů zvládat chování svých dětí, domácího násilí v předchozích partnerských vztazích a problémů spojených se zneužíváním návykových látek. Vyšlo rovněž najevo, že jedno z dětí utrpělo zranění, které nebylo způsobeno náhodou, a nebylo možné vyloučit, že toto zranění způsobil pan E. Dne 8. září 2017 Vrchní soud pro Anglii a Wales z důvodu obav britských orgánů veřejné správy týkajících se bezpečnosti dětí rozhodl o ustanovení poručníka všech tří dětí, přičemž práva péče o děti svěřil HCC (dále jen „usnesení o ustanovení poručníka“) a nařídil navrácení všech tří dětí (dále jen „příkaz k navrácení“). Téhož dne HCC navázala kontakt s obdobným irským orgánem, Agenturou pro děti a rodinu (dále též „Agentura“), a oznámila mu, že má v úmyslu požádat Vrchní soud pro Anglii a Wales o vydání rozhodnutí o navrácení všech tří

děti. Agentura odpověděla, že takové rozhodnutí by mělo být vykonáno v souladu s nařízením č. 2201/2003. Později téhož dne HCC informovala Agenturu o tom, že téhož dne bylo tímto soudem přijato rozhodnutí o navrácení dětí. Bylo uskutečněno několik návštěv v místě bydliště rodiny E. v Irsku, avšak Agentura nevyjádřila o děti žádné obavy. Dotčení rodiče sdělili Agentuře, že jim bylo doporučeno odcestovat do Irska, aby se vyhnuli orgánům sociálních služeb a ustanovení poručníka pro všechny tři děti.

Právní stránka: Do pravomoci uvedeného nařízení spadá i převedení práva péče o dítě na správní orgán. Rozhodnutí o ustanovení poručníka dětí a o jejich navrácení, o jehož vykonatelnost je jedná, se tudíž týká přiznání nebo výkonu nebo omezení rodičovské zodpovědnosti ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení č. 2201/2003 a upravuje „právo péče o dítě“ nebo „poručnictví“ ve smyslu odst. 2 tohoto článku, a jako takové tedy spadá do oblasti věcné působnosti tohoto nařízení. Naopak zajišťovací opatření, jako je soudní příkaz dotčený ve věci v původním řízení, jehož vydání je navrhováno u soudu členského státu, směřující proti veřejnoprávnímu orgánu jiného členského státu a zakazující tomuto orgánu zahájit řízení o osvojení před soudy tohoto jiného členského státu v případě dětí, které v něm pobývají, nebo v něm pokračovat, nespadá do působnosti čl. 20 nařízení č. 2201/2003. Je tedy třeba mít za to, že podle ustálené judikatury nemůže nařízení č. 2201/2003 umožňovat soudní příkaz zakazující HCC zahájit soudní řízení ve Spojeném království o osvojení dětí nebo zpochybnit pravomoc anglických soudů v tomto ohledu. Účelem ani účinkem takového příkazu, jehož vydání požadovali dotčení rodiče, tedy nemůže být a ani není zabránit HCC, aby zahájila řízení u anglického soudu ohledně stejného předmětu, jako je předmět řízení projednávaný před předkládajícím soudem, jelikož soudní řízení o osvojení zahájené či vedené ve Spojeném království má odlišný předmět a účinky než řízení vedené na základě nařízení č. 2201/2003 o navrácení dětí směřující k zachování práva dotčených rodičů na podání opravného prostředku. Navíc podle samotného znění čl. 1 odst. 3 písm. b) nařízení č. 2201/2003 rozhodnutí o tomto osvojení a opatření, která mu předcházejí, nespádají do oblasti působnosti tohoto nařízení.

Související judikatura: rozsudek ze dne 27. dubna 2004, *Turner*, C-159/02, EU:C:2004:228, rozsudek ze dne 10. února 2009, *Allianz a Generali Assicurazioni Generali*, C-185/07,

EU:C:2009:69, rozsudek ze dne 13. května 2015, *Gazprom*, C-536/13, EU:C:2015:316.

Relevantní právní úprava: nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti.

RO (věc C-327/18 PPU)

Datum rozhodnutí: 19. září 2018

Závěr: *Pouhé oznámení členského státu o jeho záměru vystoupit z Evropské unie na základě tohoto článku nemá za následek, že v případě, že tento členský stát vydá evropský zatýkací rozkaz na určitou osobu, by vykonávající členský stát musel výkon tohoto evropského zatýkacího rozkazu odmítnout nebo odložit do doby, než budou známy přesnější informace o právním režimu použitelném ve vystavujícím členském státě po jeho vystoupení z Evropské unie.*

Skutkové okolnosti: Soudy Spojeného království vydaly na RO dva evropské zatýkací rozkazy adresované Irsku. První evropský zatýkací rozkaz, vydaný dne 27. ledna 2016, se týká trestných činů vraždy a žhářství, jež byly údajně spáchány dne 2. srpna 2015. Druhý evropský zatýkací rozkaz, vydaný dne 4. května 2016, se týká trestného činu znásilnění, který byl údajně spáchán dne 30. prosince 2003. Za každý z těchto trestných činů lze uložit trest odnětí svobody na doživotí. RO byl zatčen a umístěn do vyšetřovací vazby v Irsku dne 3. února 2016. Od tohoto data se nachází ve vyšetřovací vazbě v tomto členském státě na základě obou evropských zatýkacích rozkazů vydaných na jeho osobu. RO vznesl vůči svému předání do Spojeného království námitky, jež se zakládaly zejména na vystoupení členského státu z Unie a na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“), když tvrdil, že by mohl být podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení, pokud by byl uvězněn ve věznicí v Maghaberry v Severním Irsku. Rozhodnutím ze dne 2. listopadu 2017 Vrchní soud v Irsku nejprve přezkoumal tvrzení RO ohledně zacházení, jemuž by mohl být podroben v Severním Irsku, a dospěl k závěru, že na základě přesných a aktuálních informací o podmínkách ve věznicí v Maghaberry existují důvody k domněnce, že by RO z důvodu jeho zranitelnosti skutečně hrozilo, že bude podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení, a proto považoval za nutné požádat orgány Spojeného království o doplňující informace o podmínkách věznění RO v případě jeho předání.

Právní stránka: Vystavující členský stát, a sice Spojené království, je stranou Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (EÚLP) a další účast tohoto členského státu na této úmluvě není nikterak vázána na jeho členství v Unii, proto jeho rozhodnutí vystoupit z Unie nemá dopad na jeho povinnost ctít článek 3 EÚLP (jemuž odpovídá článek 4 Listiny základních práv EU), a nemůže tedy odůvodnit odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu z důvodu, že by předávané osobě hrozilo nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu těchto ustanovení. Pokud jde o započtení doby vazby ve vykonávaném členském státě vystavujícím členským státem v souladu s čl. 26 rámcového rozhodnutí, Spojené království uvedlo, že tuto povinnost rovněž zakotvilo ve svém vnitrostátním právu a že je uplatňuje nezávisle na unijním právu na jakoukoli osobu vydanou na jeho území. Vzhledem k tomu, že práva vyplývající z čl. 26 až 28 rámcového rozhodnutí a základní práva uvedená v čl. 4 Listiny základních práv EU jsou chráněna ustanoveními vnitrostátního práva nejen v případech předání, ale i v případech vydání, nejsou tato práva vázána na použití rámcového rozhodnutí ve vystavujícím členském státě. Nejsou tedy dány žádné konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že RO bude zbaven možnosti dovolávat se těchto práv před soudy tohoto členského státu po jeho vystoupení z Unie. Okolnost, že není jisté, zda po vystoupení Spojeného království z Unie budou uvedena práva moci být v případě neexistence příslušné dohody mezi Uníí a tímto členským státem předmětem předběžné otázky před Soudním dvorem, nemůže na této analýze nic změnit. Zaprve totiž z předchozí věty vyplývá, že předávaná osoba by měla mít možnost dovolávat se všech těchto práv před soudem uvedeného členského státu, a zadruhé je třeba připomenout, že soudy pověřené uplatňováním evropského zatýkacího rozkazu neměly vždy možnost využít mechanismu řízení o předběžné otázce před Soudním dvorem. Konkrétně teprve dne 1. prosince 2014, tedy pět let po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost, získal Soudní dvůr neomezenou pravomoc vykládat rámcové rozhodnutí, zatímco toto rámcové rozhodnutí muselo být v členských státech prováděno od 1. ledna 2004.

Související judikatura: rozsudek ze dne 5. dubna 2016, *Aranyosi a Căldăraru*, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, rozsudek ze dne 1. prosince 2008, *Leymann a Pustovarov*, C-388/08 PPU, EU:C:2008:669.

Relevantní právní úprava: čl. 50 SEU, rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy.

EOS KSI Slovensko (věc C-448/17)

Datum rozhodnutí: 20. září 2018

Závěr: *Právo EU brání takové vnitrostátní právní úpravě, která neumožňuje organizaci na ochranu spotřebitelů, aby v zájmu spotřebitele vstoupila jako vedlejší účastník do řízení o platebním rozkazu týkajícím se individuálního spotřebitele a podala proti takovému rozkazu odpor, pokud jej nenapadne uvedený spotřebitel, v případě, že uvedená právní úprava skutečně podřizuje vstup sdružení na ochranu spotřebitelů jako vedlejších účastníků do sporů spadajících do unijního práva méně příznivým podmínkám, než jaké platí pro spory spadající výlučně do vnitrostátního práva.*

Skutkové okolnosti: Dne 24. října 2005 uzavřel J. Danko se Všeobecnou úverovou bankou, a.s., smlouvu o spotřebitelském revolvingovém úvěru ve výši 30 000 slovenských korun (SKK), tj. přibližně 995 eur. Věřitel poté převedl svou pohledávku vyplývající z uvedené smlouvy na společnost EOS, zabývající se vymáháním pohledávek. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že smlouva dotčená v původním řízení neuváděla RPSN a byl v ní uveden pouze matematický vzorec pro výpočet RPSN bez údajů nezbytných k provedení tohoto výpočtu. Společnost EOS podala – s odůvodněním, že dlužník uvedenou smlouvu porušil – k Okresnímu soudu v Humenném žalobu na zaplacení částky 1 123,12 eur s úrokem z prodlení ve výši 9,5 %. V této souvislosti navrhla vydání platebního rozkazu na základě § 172 odst. 1 občanského soudního řádu, přičemž toto zkrácené řízení se vyznačuje tím, že rozhodnutí ve věci samé je přijato bez jednání, bez provádění důkazů a pouze na základě tvrzení žalobce. Dne 24. srpna 2012 vydal Okresní soud v Humenném požadovaný platební rozkaz. Tento rozkaz nevydal soudce, ale soudní úředník. Uvedený soud nezohlednil skutečnost, že úvěrová smlouva dotčená v původním řízení neuváděla RPSN, a nezkoumal případnou zneužívající povahu ujednání této smlouvy.

Právní stránka: Směrnice 93/13 ani směrnice, které ji následovaly a doplnily právní úpravu v oblasti ochrany spotřebitele, neobsahují ustanovení upravující úlohu, která by mohla nebo měla být svěřena sdružením na ochranu spotřebitelů v rámci individuálních sporů týkajících se spotřebitele. Směrnice

93/13 tak neupravuje otázku, zda by taková sdružení měla mít právo na vstup do řízení jako vedlejší účastník na podporu spotřebitelů v rámci takových individuálních sporů. Z toho vyplývá, že při neexistenci unijní právní úpravy, pokud jde o možnost sdružení na ochranu spotřebitelů vstoupit jako vedlejší účastník do řízení v individuálních sporech týkajících se spotřebitelů, je na vnitrostátním právním řádu každého členského státu, aby na základě zásady procesní autonomie taková pravidla stanovil, avšak za podmínky, že nejsou méně příznivá než pravidla upravující podobné situace podléhající vnitrostátnímu právu (zásada rovnocennosti) a v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv příznavných unijním právem (zásada efektivit).

Související judikatura: rozsudek ze dne 27. února 2014, *Pohotovost*, C-470/12, EU:C:2014:101, rozsudek ze dne 20. října 2016, *Danqua*, C-429/15, EU:C:2016:789.

Relevantní právní úprava: směrnice Rady 93/13/EHS o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách.

Motter (věc C-466/17)

Datum rozhodnutí: 20. září 2018

Závěr: *Právo EU nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jež pro účely zařazení zaměstnance do platové třídy při jeho přijetí na základě odborné kvalifikace do postavení stálého úředníka zohledňuje období služby odpracovaná na základě pracovních smluv na dobu určitou v plném rozsahu pouze do čtvrtého roku a dále je zohledňuje částečně do výše dvou třetin.*

Skutkové okolnosti: Autonomní provincie Tridentsko zaměstnala Ch. Motter v roce 2003 na dobu určitou jako středoškolskou učitelku, a to na školní rok 2003/2004. Chiara Motter následně nepřetržitě pokračovala ve výkonu této činnosti na základě dalších po sobě jdoucích smluv, z nichž každá byla uzavřena na dobu určitou odpovídající školnímu roku. Ode dne 1. září 2011 získala Ch. Motter pracovní smlouvu na dobu neurčitou. Dne 1. září 2012 získala stálý služební poměr. Dne 8. září 2014 autonomní provincie Tridentsko přistoupila k obnově služebního postupu dotyčné osoby s cílem zařadit ji do platové třídy na základě právní úpravy použitelné od 1. ledna 2012. V souladu s čl. 485 odst. 1 legislativního nařízení č. 297 ze dne 16. dubna 1994 byla Ch. Motter pro tyto účely uznána odpracovaná doba 80 měsíců ze skutečně odpracovaných 96 měsíců. První čtyři roky byly zohledněny v plném rozsahu, následující čtyři

roky byly zohledněny v omezeném rozsahu do výše dvou třetin, tedy 32 ze 48 měsíců. Byla zařazena do první platové třídy. Dne 2. prosince 2016 Ch. Motter podala žalobu k soudu v Tridentu, kterou se domáhala, aby autonomní provincie Tridentsko v plném rozsahu zohlednila počet let odpracovaných před uzavřením smlouvy na dobu neurčitou v rámci výkonu stejných činností na základě osmi po sobě jdoucích smluv na dobu určitou, uzavřených na školní roky 2003/2004 až 2010/2011.

Právní stránka: Některé rozdíly v zacházení mezi stálými úředníky přijatými na základě otevřeného výběrového řízení a pracovníky přijatými poté, co získali odbornou zkušenost na základě pracovních smluv na dobu určitou, by v zásadě mohly být odůvodněny rozdíly v požadované kvalifikaci a v povaze úkolů, za které musejí přebírat odpovědnost. Cíle, které spočívají jednak v zohlednění rozdílných odborných zkušeností mezi oběma dotčenými skupinami pracovníků a jednak v zabránění vzniku obrácené diskriminace stálých úředníků zaměstnaných na základě úspěchu v otevřeném výběrovém řízení, je tedy možno považovat za cíle představující „objektivní důvod“ ve smyslu ustanovení 4 bodu 1 nebo bodu 4 rámcové dohody, pokud odpovídají skutečné potřebě, jsou způsobilé dosáhnout sledovaného cíle a jsou v této souvislosti nezbytné. Vnitrostátní právní úprava dotčená v původním řízení usiluje o částečné zohlednění rozdílů mezi zkušenostmi, které získali učitelé přijatí na základě výběrových řízení, a zkušenostmi učitelů přijatých na základě odborné kvalifikace s ohledem na různost předmětů, podmínek a pracovní doby, v nichž musejí poslezně uvedení učitelé pracovat, zejména v rámci zastupování jiných učitelů. Je třeba konstatovat, že chybějící počáteční prověření schopností prostřednictvím výběrového řízení a nebezpečí devalorizace této odborné kvalifikace nezbytně nevyžaduje vyloučení části odpracované doby na základě pracovních smluv na dobu určitou. Na odůvodnění tohoto druhu však lze za určitých okolností nahlížet tak, že odpovídají legitimnímu cíli. V tomto ohledu je třeba uvést, že z vyjádření italské vlády vyplývá, že vnitrostátní právní řád přiznává zvláštní význam správním výběrovým řízením. Italská ústava za účelem zajištění nestrannosti a účinnosti správy totiž v čl. 97 stanoví, že přístup k zaměstnání ve veřejné správě se uskutečňuje prostřednictvím výběrových řízení, s výjimkou případů stanovených zákonem. Vzhledem k těmto skutečnostem na dotčenou vnitrostátní právní úpravu, jež při zohledňování

odpracované doby na základě pracovních smluv na dobu určitou, jež přesahuje čtyři roky, stanoví omezení do výše dvou třetin, nelze nahlížet tak, že překračuje rámec toho, co je nezbytné ke splnění již přezkoumaných cílů a k dosažení rovnováhy mezi legitimními zájmy zaměstnanců v pracovním poměru na dobu určitou a zájmy zaměstnanců v pracovním poměru na dobu neurčitou při dodržení hodnot zásluhovosti, jakož i zásad nestrannosti a účinnosti správy, na nichž spočívá přijímání zaměstnanců prostřednictvím výběrových řízení.

Související judikatura: rozsudek ze dne 5. června 2018, *Montero Mateos*, C-677/16, EU:C:2018:393, rozsudek ze dne 18. října 2012, *Valenza a další*, C-302/11 až C-305/11, EU:C:2012:646, rozsudek ze dne 8. září 2011, *Rosado Santana*, C-177/10, EU:C:2011:557.

Relevantní právní úprava: ustanovení 4 Rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou, uzavřené dne 18. března 1999, která se nachází v příloze směrnice Rady 1999/70/ES o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS.

Società Immobiliare Al Bosco (věc C-379/17)

Datum rozhodnutí: 4. října 2018

Závěr: *Právo EU nebrání tomu, aby se právní úprava členského státu, která stanoví použití lhůty pro výkon příkazu k zajišťovacímu zabavení majetku, použila v případě takového příkazu, který byl vydán v jiném členském státě a stal se vykonatelným v dožádaném členském státě.*

Skutkové okolnosti: Al Bosco, realitní společnost založená podle italského práva, dosáhla dne 19. listopadu 2013 před soudem prvního stupně v Gorizii (Itálie) vydání příkazu, kterým se povoluje provedení zajišťovacího zabavení majetku vůči G. Hoberovi až do částky 1 000 000 eur na movitá a nemovitá, jakož i hmotná a nehmotná aktiva. Rozhodnutím ze dne 22. srpna 2014 byl tento příkaz k zajišťovacímu zabavení majetku prohlášen Zemským soudem v Mnichově za vykonatelný v Německu. Dne 23. dubna 2015 požádala AlBosco o zapsání zajišťovací hypotéky vázané na nemovitosti dlužníka nacházející se v Německu, tj. byt v budově, kde je zřízeno společenství vlastníků jednotek, a dvě parkovací místa v podzemním parkovišti. Její žádost byla zamítnuta Okresním soudem v Mnichově.

Právní stránka: Podle německého práva se výkon příkazu k zajišťovacímu zabavení

majetku provádí zapsáním zajišťovací hypotéky za pohledávku do katastru nemovitostí. Výkon příkazu k zajišťovacímu zabavení majetku není povolen po uplynutí stanovené lhůty. Jak tedy vyplývá z předkládacího rozhodnutí, uvedená lhůta pro výkon rozhodnutí omezuje výkon příkazu k zajišťovacímu zabavení majetku, ale nikoliv jeho platnost. Jak zapsání zajišťovací hypotéky za pohledávku u útvaru pověřeného vedením katastru nemovitostí, tak i lhůta pro provedení tohoto zápisu se přitom týkají výkonu takového příkazu, kterým se povoluje zajišťovací zabavení majetku, vydaného soudem jiného členského státu, než je dožádaný členský stát, jako je příkaz dotčený ve věci v původním řízení, který se stává vykonatelným v důsledku svého uznání v dožádaném členském státě. Vztahují se tak na ně procesní pravidla, která byla v německém právu stanovena pro výkon příkazů, kterými se povolují zajišťovací zabavení majetku. Skutečnost, že uplatnění lhůty stanovené pro výkon rozhodnutí představuje omezení časových účinků výkonu rozhodnutí vydaného soudem jiného členského státu, než je dožádaný členský stát, nezpochybnuje výklad, podle něhož tato lhůta patří do fáze samotného výkonu. Vzhledem k tomu, že samotný výkon rozhodnutí vydaného soudem jiného členského státu, než je dožádaný členský stát, které se stalo vykonatelným v tomto členském státě, nebyl harmonizován unijním zákonodárcem, použijí se procesní pravidla dožádaného členského státu týkající se výkonu. Zejména je nutno konstatovat, že vzhledem k tomu, že nařízení č. 44/2001 nestanovilo pravidla týkající se výkonu rozhodnutí vydaných soudem jiného členského státu, než je dožádaný členský stát, naposled uvedený stát nadále může ve svém právním řádu stanovit použití lhůty pro provedení výkonu takových rozhodnutí, která byla uznána a prohlášena za vykonatelná v tomto členském státě.

Související judikatura: rozsudek ze dne 13. října 2011, *Prism Investments*, C-139/10, EU:C:2011:653, rozsudek ze dne 28. dubna 2009, *Apostolides*, C-420/07, EU:C:2009:271, rozsudek ze dne 7. července 2016, *Lebek*, C-70/15, EU:C:2016:524.

Relevantní právní úprava: čl. 38 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech.

Připravil: Jan Tlamycha